

להתורוע שגליון זה משמש רק לאלו שכבר למדו ורוצים לחזור עליו בקצרה, אבל לא ללמוד מזה בתחילה, וכש"כ שלא לפסוק מזה הלכה למעשה

להקל בזה אלא קודם שהגיע שעה ששית שיכול השוכר לבטל אבל לאחר שהגיע שעה ששית שאין בידו לבטל שוב אין לסמוך על אלו וצריך לבדוק. ואף בדביעבד אם אמרו שבדקו א"צ לחזור ולבדוק מ"מ לכתחלה אין נכון לצוות לאלו לבדוק.

עכבר הנכנס לבית הבדוק וכבר בפיו האם צריך לחזור

ולבדוק? עכבר או כלב או תרנגול שנכנס לבית בדוק וכבר בפיו ונכנס אחריו ומצא פירורין אפילו כדי כל הככר וכ"ש אם היו רק מעט פירורין צריך לחזור לבדוק הבית אחר הככר שהכניס ואפילו אם היה הככר קטן שיכול עכבר לאכלו ואפילו ביטל החמץ, וא"צ בדיקה אלא אותו חדר שראינו שנכנס לשם אבל שאר חדרים הפתוחים לאותו חדר א"צ לבדוקם אם ביטל החמץ או שהיה הככר קטן, אבל אם מצא ככר שלם אין צריך בדיקה ודוקא בביטל אבל בלא ביטל צריכין לבדוק עדיין כל הבית אם לא שהכירו שזהו שנטל העכבר, וכ"ז דוקא שראינו עכבר נכנס עם חמץ אבל מצא סתם חמץ בבית אחר בדירתו א"צ לחזור ולבדוק כל הבית בשביל זה.

תינוק הנכנס לבית הבדוק וכבר בידו האם צריך לחזור

ולבדוק? אם תינוק נכנס לבית בדוק וכבר בידו ונכנס אחריו ומצא פירורין אינו צריך לחזור ולבדוק שחזקתו שאכלו ואפילו לא ביטלו ואין נ"מ בין אם היו רק מעט פירורין בין אם היו כדי כל הככר, ודוקא שמצא פירורין אבל לא מצא פירורין צריך לחזור ולבדוק אותו חדר שראה שנכנס שם התינוק ודוקא בתינוק שאין בו דעת אבל ביש בו דעת נאמן לומר שאכלו כולו. וי"א שאם אין בפירורין כדי כל הככר צריך לחזור ולבדוק. והעיקר כסברא ראשונה אך אם לא ביטל וכבר עבר הזמן שאין יכול לבטל יש להחמיר לחזור ולבדוק. עכ"ל שנכנס עם חמץ בבית הבדוק א"צ לחזור ולבדוק הבית.

חמץ שבקורות ושבבורות האם צריך לבערו? כוית חמץ

למעלה על הקורה מחייבים אותו להביא סולם להורידו אפילו נודע לו קודם זמן איסורו דאו מהני ביטול וכ"ש אם נודע לו לאחר זמן איסורו ולא ביטל מקודם, ובפתוח מכזית א"צ סולם להורידו וסגי בביטול ויש מפקפין בזה, אבל אם היה חמץ בבור אפילו אין בו מים אין מחייבים אותו להעלותו אלא מבטלו בלבו ודיו, ואם נודע לו אחר זמן איסורו דאו לא מהני ביטול צריך להוציאו ולבערו. ודוקא שנפל שם מאליו אבל להטמין בידים ע"י שישאר שם עד אחר הפסח אסור ואפילו ביטול לא יועיל אלא צריך להוציא ולבערו ב"ד. ואם דרכו להשתמש שם כל השנה מחויב להעלותו ולבערו.

אימתי נקרא קבוע ואימתי נקרא פירש? ט' צבורין של מצה

ואחד של חמץ ובא עכבר ונטל בפנינו ממקום קביעות ולא ידענו אם נטל חמץ או אם נטל מצה ונכנס לבית בדוק צריך לחזור ולבדוק ואפילו כבר ביטל החמץ שכל הקבוע כמחצה על מחצה, ואם נתערבו הצבורים תו לא מקרי קבוע כיון שאינו עומד החמץ בפ"ע, מיהו אם הככר קטן שיכול העכבר לאכול אין צריך לבדוק ואפילו אם עדיין לא ביטלו ולכתחלה בודאי מהנכון שיבטל ולא לסמוך על זה לבד, ואם פירש הככר ממקום קביעותו ונטלו העכבר משם אין צריך לחזור ולבדוק דכל דפריש מרובא פריש ודוקא כשלא פירש לפנינו. ומ"מ אין לסמוך ע"ז רק לענין שא"צ לחזור ולבדוק הבית אפילו לא ביטל אבל לא שיהא מותר מחמת זה לאכול בפסח דלענין אכילה לא אזלינן בתר רובא בחמץ.

ישראל היוצא מבית עכו"ם קודם פסח האם צריך לבדוק?

ישראל היוצא מבית א"י תוך שלשים יום ונכנס לבית אחר אינו צריך לבער בית הא"י ואפילו אם לא יכנס לתוכה העכו"ם קודם פסח. אבל אם הוא מפרש או יוצא בשיירא ולא יכנס בפסח בבית י"א שחל עליו חובת הביעור כיון שהוא תוך ל' יום וצריך לבער בית הא"י שהוא יוצא ממנו אע"פ שהא"י יכנס לבית בפסח ויביא שם חמצו בלא"ה וי"א שאינו צריך אפי' כשאין נכנס בו הא"י. ולדינא יש דעות בין האחרונים ואם נכנס בו הנכרי יש להקל. ואם יוצא מבית ישראל וישאל אחר נכנס בו לכו"ע א"צ לבדוק כי על ישראל השני חל חובת ביעור וה"ה כשיוצא מבית עכו"ם וישראל אחר נכנס תחתיו לדור שם א"צ לבדוק ועל ישראל השני חל החיוב.

האם מחיוב לבדוק במקומות שימכרם למחר לגוי? אם

מחויב לבדוק בליל י"ד החדרים שבדעתו למכרן למחר לנכרי עם החמץ שלהם יש דעות בין האחרונים י"א שצריך לבדוק ואפילו אם נמכרו עדיין לא החזיק בהם הנכרי וגם המפתח הוא ברשות בעה"ב עדיין וי"א דא"צ בדיקה וכן פשוט המנהג אך צריך ליזהר שיבאר בעת המכירה שמוכר לו החדר וכל החמץ הנמצא בו ולא יאמר לו בסתמא שמוכר לו החדר והי"ש והשכר הנמצא בו ומ"מ אף דאין למחות ביד המקילין המוכר ביום י"ג שפיר עדיף טפי. כל שלשים יום צריך לעיין בכל דבר העושה שלא ישאר בו חמץ באופן שלא יוכל להסירו בנקל.

המשכיר בית לחבירו על מי מוטל לבדוק? המשכיר בית

לחבירו לצורך י"ד וממנו ואילך וקנהו בא' מהדרכים ששכירות קרקע נקנה בו אם עד שלא מסר לו המפתח חל י"ד על המשכיר לבדוק ואפילו אם השוכר נכנס לדור בה בתוך הלילה, ואם הבית אין לו מנעול על השוכר לבדוק, וכ"ז דוקא במשכיר שגוף הבית עדיין שלו משא"כ במכר והחזיק הלוקח כיון שאין למוכר שום זכיה בקרקע אף שהמפתח בידו החיוב מוטל על הלוקח, ואם משמסר לו המפתח חל י"ד על השוכר לבדוק אף שאין דעתו לנכנס לדור שם עד אחר הפסח וצריך לבטל ג"כ ומ"מ המשכיר יבטל ג"כ בהדיא, ואם חזר והפקידו אצל המשכיר על המשכיר לבדוק וי"א דעל השוכר לבדוק. אבל כשעדיין לא קנאו באחד מהקנינים אע"פ שהמפתח ביד השוכר אין צריך לבדוק אלא חיוב בדיקה הוא על המשכיר. וי"א דבמסירת מפתח לבד קודם התחלת י"ד חל חובת הבדיקה על השוכר ונכון להחמיר כשניהם וא"כ חיוב בדיקה בזה על השוכר והמשכיר, מיהו לכו"ע יכול האחד לעשות שליח לחבירו ויוצא ידי הכל.

המשכיר בית בחזקת בדוק ומצאו אינו בדוק מה דינו?

המשכיר בית לחבירו ב"ד וסתמא הוא בחזקת בדוק וה"ה כשאמר לו המשכיר בפירוש שהיא בדוקה ונמצא שאינו בדוק על השוכר לבדוק ואינו מקח טעות ואפילו במקום שבדקים בשכר ואין צריך המשכיר להחזיר לו הדמים שהוציא בעד הבדיקה. וי"א דבמקום שבדקין בשכר והוציא מעות ע"ז צריך להחזיר לו שכר הבדיקה, ולא הוי מקח טעות אפילו כשהתנה בהדיא שיהא בדוק ואינו בדוק. אבל בסתמא אף בשכרו ביום י"ד שחזקתו בדוק לכו"ע אינו צריך לשלם לו. ולדינא בכל גווני אינו צריך לשלם לו דיכול לומר לו קים לי כדעה זו והמוציא מחבירו עליו הראיה.

האם עבד אשה וקטן נאמנים על בדיקת חמץ? בית שהוחזק

שלא בדקו המשכיר ואמרו אשה או עבד או קטן אנו בדקנוהו הרי אלו נאמנים ואפילו היה שם ודאי חמץ והוא שיהא קטן שהגיע לחינוך. ואין

<p>מהו הכוונה של אלו שיש להם שמרות מכירת חמץ ליום י"ג?</p>	<p>הגני במצוק...</p>	<p>לחשיב תחילה לזמנות וזמירות דמי וזמיר דמי צורכים ומבצלות Tel \ Fax \ Fax on Demand 1 800 466-7593 www.BichusadYomLeit.org</p>
<p>Sponsored By: DollarPhone זכייה כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהלת המפעל</p>		

והרבה מקילין בדבר ויש תקנה שיחזור ויפקידו ביד עכו"ם אחר או שימכור הבית שהחמץ מונח בו לעכו"ם והעכו"ם יקבל עליו אחריות של גניבה ואבירה והנכון שיעשה שניהם דהיינו מכירת הבית וגם מכירת החמץ.

אם לא קיבל עליו רק חיוב פשיעה האם הוי קבלת

אחריות? י"א שאפי" אינו עליו אלא שומר חנם שחייב בפשיעה חייב לבערו ולכתחלה יש לחוש לדעה זו לפיכך אם העכו"ם בעל הפקדון לפניו צריך להחזיר לו ואם אין העכו"ם כאן יעשה מכירת חמץ ויבטל ג"כ אך בדיעבד כשכבר הגיע שעה ששית שאי אפשר למוכרו לעכו"ם יש לסמוך אסברא ראשונה ואין הישראל חייב לבערו מן העולם אלא מותר להשהות חמץ זה עד שיביא בעליו העכו"ם לעיר אפילו בא בתוך הפסח יחזיר לו חמצו מיד בבואו רק שיזהר שלא יגע בידיו ואחר הפסח מותר לאכול ממנו אפילו לא החזירו לבעליו.

אם לא קיבל אחריות והנכרי אלם ויוציא ממנו האם

הוי כקבלת אחריות? אפילו אם אינו חייב באחריותו בדין אלא שיוודע שהאינו יהודי אלם ויכפהו לשלם אם יאבד חייב לבערו ויש חולקים ומ"מ העיקר כדעה הראשונה ומ"מ אם עבר עליו ולא ביערו ועבר עליו הפסח אין להחמיר ואפילו באכילה מותר.

עבר ולא ביער חמצו של עכו"ם מה דינו? אם עבר ולא

ביערו ועבר עליו הפסח אסור באכילה ובהנאה ומכ"מ אם בא אותו הנכרי אחר הפסח רשאי להחזיר לו החמץ ובמקום דיש לחוש שיחזור העכו"ם וימכרנו לישראל ויכשל ישראל באיסור חמץ שעבר עליו הפסח אסור להחזיר לו, ויש מקילין דלא גזרו חכמים בחמץ שעבר עליו הפסח אלא בחמצו של ישראל ולא בחמצו של עכו"ם המופקד ביד ישראל ויש לסמוך עליהו עכ"פ לענין היתר הנאה.

אינו חייב באחריות מה יעשה עם חמצו של העכו"ם?

אם אינו חייב באחריותו אינו חייב לבערו אפילו אם כבוש תחת ידו כגון שהוא גר תושב ושרוי עמו בחצר, אבל בפסח אינו רשאי לכתחלה לקבל כלל פקדון חמץ אפי" בלא אחריות ואפילו בחנם. וכן א"י שהניח חמץ בבית ישראל בלא רשותו אינו חייב לבערו וצריך לעשות לפניו קודם יו"ט או במוצאי יו"ט מחיצה גבוה י" טפחים ומחיצה של סדין לא סגי וביו"ט כופה עליו כלי. וכן אם הניח העכו"ם בחול המועד ג"כ צריך מחיצה עשרה אפילו יודע שהעכו"ם יחזור ויקחהו אחר יום או יומים ואם יודע שהעכו"ם יחזור ויקחהו באותו יום גופא יש להקל דדי בכפיית כלי.

האם מותר להניח לעכו"ם לאכול חמץ בביתו? אינו

יהודי שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו אינו זקוק להוציאו אעפ"י שהישראל רואה חמץ של א"י אין בכך כלום. אבל אסור להעלותו עמו על השלחן ואפילו בהפסק מפה ואפילו אם אין לו היכרות עם עכו"ם זה. וכ"ז שאוכלים בשעה אחת אבל בשעה שאינו אוכל מותר לו להניח לעכו"ם לאכול על שלחנו רק שיזהר הישראל לקנות השלחן ולהדיחו יפה אחר אכילת העכו"ם שלא ישארו שם פרוורין מחמצו וכן צריך ליהדר כשילך העכו"ם מביתו שיטול כל חמצו ולא ישתיר ממנו מאומה.

ספק נכנס העכבר עם חמץ האם צריך לחזור ולבדוק?

ב' צבורין אחד של חמץ ואחד של מצה וב' בתים אחד בדוק ואחד שאינו בדוק ובאו שני עכברים זה נטל חמץ וזה נטל מצה ואין ידוע לאיזה בית נכנס זה שנטל החמץ אי"צ לחזור ולבדוק כשביטלו, ואם הכבר קטן שיכול העכבר לאוכלו אף אם לא ביטל ג"כ א"צ לחזור ולבדוק. וכן שני בתים בדוקים וצבור אחד של חמץ ובא עכבר ונטל ואין ידוע לאיזה בית נכנס אין צריך לחזור ולבדוק כשביטל, ודוקא כשבאו לשאול בזה אחר זה אבל כשבאו לשאול בב"א אפי" כשביטלו צריכין לחזור ולבדוק. וכשידע שנכנס לאחד מהם ונכנס אחריו ובדק ולא מצא כלום אפי" כשלא ביטלו אי"צ לחזור ולבדוק. וכשבדק קצת מהבית ומצא ככר אינו צריך לחזור ולבדוק כשביטלו, ובכ"מ שמותר בביטול אם הוא עדיין קודם ו' שעות אף שלא ביטל עדיין יכול לבטל ואין צריך לחזור ולבדוק.

הניח ככרות ומצא חסר או יתר האם צריך לחזור

ולבדוק? הניח ט' ככרות חמץ ומצא י' צריך לבדוק אחר כל הט' אפי" ביטל מקודם ואין ג"מ בין שהניח הט' מקושר ומצא עתה י' מקושרין או שהניחן נפרדין ומצא אחד נוסף עליהן. ואם הניח י' ומצא ט' צריך לבדוק אחר כל הי' אפי" ביטל מקודם, וה"מ בקשורים יחד אבל אם אינם קשורים יחד אין צריך לבדוק אלא אחר האחד, ואין להקל בזה אלא כשביטל או שיש שהות עדיין לבטל. הניח חמץ בווית זו ומצאו בווית אחרת צריך לחזור ולבדוק, ואם כבר ביטל או שיש עדיין שהות לבטלו אין צריך לחזור ולבדוק.

נכרי שהפקיד חמץ אצל ישראל מה נקרא קבלת

אחריות? נכרי שהפקיד חמצו אצל ישראל אם הוא חייב באחריותו מגניבה ואבירה שקיבל עליו אחריות בהדיא וקנו מידו, ואם דין המלכות שמתחייב באחריות אפילו בסתמא משעה שנעשה שומר אף בלא קנין נמי הוי ברשותא דישראל ואפילו לא התנה שיהא חייב באחריות גניבה, בין שהוא בביתו בין שהוא בכל מקום ברשותו חייב לבערו בשעה שהגיע זמן הביעור אם אין העכו"ם כאן שיחזירו לו, ואפילו חזר והפקידו ביד אינו יהודי אחר שאינו בעליו לאפוקי כשחזר והפקידו ביד בעליו דשרי, ואפילו אם הנכרי האחר קיבל עליו כל האחריות שהיה על הישראל אעפ"כ אסור ויש מקילין בזה וה"ה כשמכר החדר שהחמץ מונח בו לעכו"ם ג"כ שרי אם העכו"ם זה קיבל עליו אחריות של גניבה ואבירה.

האם יחוד מקום מהני שלא יהא ברשות ישראל? אפילו

השכיר או השאיל לו מקום בפ"ע לחמצו בביתו או בחצירו לא מהני, ומ"מ בדיעבד אם השהה אצלו החמץ עד לאחר הפסח יש לסמוך דהיכא שמיוחד לו מקום לחמצו אינו עובר בבל יראה אף שקיבל עליו אחריות ומותר החמץ לאכול ולהינות ממנו. ויחוד מקום מיקרי כשמיוחד לו בפניו בית או חדר או זוית בתוך ביתו בשכירות או בשאלה אבל אם קיבל ממנו פקדון בלי יחוד מקום ואח"כ יחד לו מקום שלא מדעת העכו"ם לא מהני ואפילו עשה מחיצה ג"כ לא מהני.

האם מהני למכור או לבטל חמצו של העכו"ם

כבחמץ שלו? י"א דלא מהני בזה ביטול ומכירה כמו בחמץ שלו

<p>בכמה אופנים מותר לאחר הפסח לאכול החמץ שהפקיד הנכרי בבית ישראל?</p>	<p>הגות במצות</p>	<p>לחייב הלוח להנות והטות דמי חזרה דמי ביטול וטבלאות Tel / Fax / Email 1 800 466-7593 www.Richardson.com</p>
<p>Sponsored By: DollarPhone זכות הלימוד</p>		<p>כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דינא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהלת המפעל</p>

עליו הפסח אפשר שיש לסמוך דמותו. ואפי' אם נראה מדעת הנכרי שדעתו לשקוע בידו אפ"ה אינו עובר עליו כ"ז שלא מכרו לו בפירוש, וכ"ז באם היה המשכון בין ישראל לנכרי אבל ישראל הממשכן ביד ישראל חבירו אפילו בלי מעכשיו נמי קני המלוה ועובר עליו וגם הלוה עובר כיון דגוף החמץ שלו.

מהו חמץ ע"י תערובות ומהו חמץ נוקשה? תערובת חמץ עוברים עליו משום כל יראה וכל ימצא כגון המוריים וכדו' מדברים הנאכלים, ויין שרף הנעשה מה' מיני דגן הוי חמץ גמור וגרע מתערובות חמץ וה"ה אם נעשה משמרי שכו. אבל חמץ נוקשה אינו עובר עליו משום כל יראה וכל ימצא ורק מדרבנן צריך לבערו ונוקשה מקרי דבר שאינו חמץ גמור כמו אותן שהסופרים מדבקין בו ניירותיהם שעושין מקמת ומים או עיסה שלא נמצא בה עדיין שום סדק רק שהכסיו פניה או שאינו ראוי לאכילה רק קצת ונדוקא שמעולם לא היה ראוי לאכילה אבל אם נתקלקל בעינין עד שיפסל מלאכול לכלב.

בכמה חמץ עבר על לאו ובכמה הוי דאורייתא ובכמה

רק מדרבנן? תערובות חמץ עוברים עליו אפילו אין בו כזית בכדי אכילת פרס וי"א דאפי' דלאו אין בו כ"ז דליכא בתערובות שיעור כזית בכדי אכילת פרס מ"מ לענין כל יראה וכל ימצא עובר עליו, ודוקא מין בשאינו מינו אבל מין במינו דמדאורייתא ברובא בטל ומותר לאכלו מכ"ש שמותר לשהותו מדאורייתא אך מדרבנן מ"מ אסור לשהותו וצריך לבערו קודם הפסח ואם נזכר בפסח צריך אז לבערו ומ"מ אם עבר ושהה עד לאחר הפסח מותר. וכן היכא דאיכא ששים אף מין בשאינו מינו דינא הכי דאף דאיסורו במשהו הרי אינו רק מדרבנן וה"ה שארי דברים שאין בהם איסור דאורייתא להשהותם רק מדרבנן צריך לבערו בע"פ ואם שכח ונזכר בפסח צריך אז לבערו ואם עבר ולא ביערם עד לאחר הפסח מותרין באכילה.

אין בו רק טעם חמץ על מה עובר? אם אין בו חמץ בעין אלא

טעם חמץ אף דאסור לאכלו מדאורייתא מ"מ לענין כל יראה אינו עובר ומ"מ מדרבנן בודאי אסור לשהותו וצריך ביעור בנמצא תוך פסח ואם עבר ושהה עד אחר הפסח אין לאסור בהנאה ובאכילה אפשר שכדאי להחמיר וי"א דכיון שאסור באכילה מן התורה חייב בביעור ג"כ מן התורה וממילא אם עבר ולא ביערו גם לאחר הפסח אסור בהנאה ובמקום הפסד מרובה יש להקל כדעה הראשונה. וכל זה בתבשיל שקיבל טעם חמץ עצמו אבל תבשיל שנחבשל קודם הפסח בקדירה שבישל בה חמץ בו ביום אע"פ שאין בתבשיל ששים כנגד חמץ שנפלט לתוכו מן הקדירה מותר להשהותו עד אחר הפסח [ויזהר להצניעו בחדר שאינו רגיל לילך לשם] ורק באופן שלא יהיה כבוש בתוך הפסח בכלי חמץ דהיינו שהורק לכלי פסח. ואם נתבשל או נכבש לכתחלה בתוך הפסח בכלי חמץ אפילו אינו בן יומו צריך לבער.

נפסל מאכילת כלב מתי הוא היתר? הפת עצמה שעפשה

ונפסלה מלאכול הכלב ומלוגמא שנסרחה מאכילת כלב אינו חייב לבער. ודוקא שעפשה או נסרחה קודם זמן איסורו דאם עיפשה או נסרחה אחר זמן איסורו אף שעפשה כ"כ עד שאינו ראוי לכלב מ"מ חייב לבער. אבל אם לא נפסל מאכילת כלב אף שלאדם נתקלקל ואינו ראוי מ"מ עדיין חייב לבער כחמץ גמור. ואם החמיצה ולבסוף נסרחה המלוגמא אינו מותר לקיימה אלא כשנסרחה קודם פסח ואם נסרחה קודם שהחמיצה אפילו בפסח שרי.

נתן משכון של חמץ לעכו"ם במעכשיו והגיע זמן

הפרעון לאחר כפסח מה דינו? א"י שהלוה לישראל על חמצו ומשכנו בידו ואמר ליה מעכשיו יהא שלך אם לא אפרע לך לזמן פלוני והגיע הזמן ולא פרעו מותר החמץ להסתפק ממנו אפילו לא הגיע הזמן שקבע עד אחר הפסח דמשהגיע הזמן ולא פרעו נקנה לו למפרע והו"ל חמצו של א"י שעבר עליו הפסח ומותר אפילו באכילה, ומ"מ לכתחלה אין לישראל ללוות באופן זה אפילו בלבו שלא לפדותו וראוי להחמיר ולפדותו קודם פסח וכ"ש כשמכוין בשעת הלוואה לפדות אחר הפסח בודאי אסור, ואם אמר בשעת ביעור להעכו"ם שלא יפדהו עוד שוב אין איסור.

הגיע זמן הפרעון קודם או בתוך הפסח מה דינו? וה"ה

אם הגיע הזמן קודם הפסח ולא פדה ג"כ אין מותר אא"כ אמר לו בשעה שמשכן החמץ בידו שיהא שלו מעכשיו אם לא יפדהו דבלא מעכשיו לא קנה הנכרי את משכונו אפילו הגיע הזמן שקבעו ולא פדה וממילא החמץ של ישראל הוא ואסור אפילו לאחר הפסח ויש מקילין בזה ויש לסמוך עליהם בשעת הדחק וכ"ז הוא רק לענין לאסור החמץ אם כבר עבר הפסח אבל אם הוא עדיין קודם פסח בודאי יש לחוש לדעת המחמירים ויראה להחליטו להעכו"ם בשעה שהגיע זמן של הביעור.

לא אמר לא מעכשיו או היה תחת ידו בפסח מה דינו?

אם לא אמר לו מעכשיו הרי היה בפסח החמץ של ישראל אלא שאח"כ משהגיע הזמן ואילך נקנה להעכו"ם ואסור אפילו בהנאה לכל ישראל וכן אם לא היה החמץ ת"י לא נקנה לו החמץ כלל אפילו ע"י מעכשיו דהרי לא משך אצלו. אמנם אם הקנה לעכו"ם את החמץ בקנין ומעכשיו אם לא יפרע לזמן פלוני אפילו נשאר המשכון ת"י ישראל מותר אם התנה ישראל שאין מקבל עליו אחריותו של המשכון ויש מי שמחמיר בזה.

האם מהני מעכשיו אף במתנה או רק בהלוואה? הא

דמעכשיו מהני היינו דוקא שהלוהו מעות והחמץ היה בתורת משכון אבל בלי הלוואה רק בתנאי בעלמא כגון שמסר לו חמצו ואמר לו אם לא אעשה לך דבר פלוני קודם פסח יהא החמץ שלך ולא קיים התנאי אע"פ שאמר לו מעכשיו ג"כ הוי אסמכתא [אא"כ הקנה בכ"ד חשוב] והחמץ עדיין של ישראל הוא וצריך לתת את החמץ לעכו"ם במתנה גמורה קודם הפסח מיהו בדיעבד אם עבר עליו הפסח אין להחמיר לאסור החמץ. ובלא אמר לו מעכשיו דאסור החמץ לעולם אין מחויב לפדותו מן העכו"ם לאחר הפסח ולבערו אמנם בחמץ ביד ישראל ושיעברו לנכרי ועבר עליו הפסח דאסור בהנאה פשיטא דאסור ליתנו להעכו"ם.

ישראל שיש לו משכון חמץ של גוי מה יעשה? ישראל

שהלוה לא"י על חמצו אם משכנו בידו ואמר ליה מעכשיו והגיע הזמן אפילו אחר הפסח ולא פרעו אפילו אין אחריותו עליו אסור משום דקני ליה למפרע, וה"ה קודם הפסח לענין איסור ב"י שמחויב לבערו או למכור חמץ זה בזמן המכירה כשאר חמץ שלו, ואם עבר ולא ביערו ובא העכו"ם תוך הפסח לפדותו רשאי לקבל ממנו המעות ולהניחו שיטול חמצו, ודוקא שקנו מידו דאל"ה לא נקנה לו המשכון אם לא שהקנהו לישראל בקנין המועיל ומעכשיו, אבל אם לא אמר ליה מעכשיו ואין אחריותו עליו מותר, וה"ה בכלה זמנו קודם הפסח ולא פרעו ג"כ מותר החמץ לאחר הפסח אם לא אמר ליה מעכשיו וי"א דנעשה חמץ של ישראל וצריך למכרו קודם הפסח או לבערו ויש ליהזר בזה אכן אם עבר

מי שבישיל קודם פסח בכלי חמץ קאמפא"מ לכל השנה מה צריך לעשות בזה בפסח?
Sponsored By: **DollarPhone** זכות הלימוד
כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהגת המפעל
לחיצת הלוח לתחנת הניידות דמי חודש דמי ביטויים ותכלולות Tel \ Fax \ Fax on Demand 1 800 466-7593 www.MichasDynamo.org

להתוודע שגילוי זה משמש רק לאלו שכבר למדו ורוצים לחזור עליו בקצרה, אבל לא ללמוד מזה בתחילה, וכש"כ שלא לפסוק מזה הלכה למעשה

בצק בסדקי עריבה האם צריך לבער? בצק שבסדקי עריבה אם יש כזית במקום אחד חייב לבער ואם לאו אם היה עשוי לחזק בו שבירי העריבה או לסתום בו נקב ואין חילוק בין אם היה זה בשולי העריבה או למעלה בשפתה בטל במיעוטו א"ע דאיכא פלגי זיתי טובא בשטח כל העריבה, ואם לא עשוי לחזק חייב לבער, ודוקא כשיש בין הכל כזית דאו הכלי מצרפו אבל כשלא נשאר בין הכל כזית א"צ לבערו ואפילו אין עשוי לחזק, וי"א דאפילו פחות מכזית צריך ביעור ודוקא כשראו לאכילה קצת אבל אם היה מטונף קצת ופחות מכזית א"צ לבער.

כאיזה אופנים מצטרפים שני חצאי זתים לכזית? היו בו שני חצאי זתים בב' מקומות וחוט של בצק ביניהם רואים כל שאלו ינטל החוט ניטלין עמו חייב לבער ואינו מועיל אפילו היה עשוי לחזק ואם לאו אינו צריך לבער ודוקא בשהיו במקום העשוי לחזק העריבה דאל"ה הכלי מצרפן. היה חצי זית בבית וחצי זית בעלייה וכדו' הואיל ואלו החצאי זתים דבוקים בכותלים או בקורות או בקרקעות אינו חייב לבער א"כ יש כזית במקום אחד וי"א דאפילו אין דבוקים א"צ לבער כיון דהוי פחות מכזית כאו"א במקומו ולא חיישינן בזה שיתקבצו במקום אחד. ומ"מ ביטול צריך לכו"ע ואם לא ביטל קודם זמן איסורו צריך לבער אח"כ אלא מבטלו בלבד ודיו.

חמץ שנפסל מאכילה או שייחדו לשיבה מה דינו? חמץ שנחפשו ונפסל מאכילת הכלב קודם זמן איסורו מותר לקיימה בפסח ואם קודם פסח לא נתקלקל רק מאכילת אדם ובתוך הפסח נתקלקל ביותר עד שאינו ראוי לאכילת כלב חייב לבער. וכן שרפו באש קודם זמנו ונחרך עד שאינו ראוי לכלב או מותר לקיימו בפסח, לאפוקי לאחר זמנו לא נפקע איסורו עד דשריף ליה לגמרי. וכן גוש חמץ שייחדו לשיבה וטח אותו בטיט מותר לקיימה ואפילו לא נפסל החמץ מאכילה, ואף דברעתיה סילקו מתורת אוכל ובטלו רק לזה אפ"ה כ"ז שלא טח בטיט לא מהני ביטולו. וטח בטיט לחודיה לא מהני כ"ז שלא ייחדו לשיבה. וצריך לטוח אותו מכל צד. וכל אלו מותרים בהנאה אבל באכילה אסור מדרבנן עד אחר הפסח ודוקא אם אחשביה אבל אם נפל ממילא חמץ זה שנפסל מאכילת כלב לתוך המאכל אפילו רק ברובו אין לאסור לאכול אותו המאכל. ומה שעושין משומן דגים עם לחם קלוי קודם הפסח אם ידוע לו שהלחם היה קלוי כ"כ עד שאינו ראוי לאכילת כלב מותר לקיימו בפסח ולמכור לעכו"ם אבל אסור לאכלה ואם אינו ידוע לו אסור אף לקיימו וליהנות ממנו. דיו שהוא מבושל בשכר שעורים קודם זמן הביעור מותר לכתוב בו, אבל אם ביטל נכרי בפסח את הדיו אסור לכתוב בו.

כלי הלישה האם די שמגעילן ומצניען או צריך למכרן לעכו"ם? עריבות שלשין בהן חמץ אין לסמוך על מה שרוחצים אותן בחמין ומנקרין החמץ מהן וצריך ליתנן במתנה לא"י עד לאחר הפסח או לטוחן בטיט, ודוקא בעריבות העשויות מנסרים גדולים שלשין בהם פת שיש חריצין בין נסר לנסר ומצוי שם חמץ אבל עריבות קטנות העשויות מחתיכה אחת ואין בהם שום סדק יוכל לנקרן כדי להצניען אבל לא להשתמש בהן בפסח ואם עבר ולש בהם בפסח אחר הגעלה מותר. וה"ה לבצק שבכלי נסרים שאינו יכול להוציאו וכן בדפי מולייתא ועצים מגלגלין וכל הכלים ששמשו בהם עיסה טוחן בטיט או מכרן לנכרי ואם עשויות מחתיכה אחת די כשמנקרן היטב ומצניען במקום צנוע. וטוב לעשות כן בכלים שמניחים בהם קמח כל השנה וכן בסלים של נצרים שיש בהם גומרת שמניחים בהם פת כל השנה ויש להטמינם בחרר שאינו רגיל לילך שם. מפה שהיתה מונחת על שק קמח צריכה כבוס יפה בחמין ואפר וחביטה כדי להשתמש עליה בפסח.

אין צורת החמץ עומדת האם צריך לבער? בגדים שכבסו אותם אפילו סמוך לפסח בחלב חטה וכן ניירות שדבקו אותם בחמץ וכל כיוצא בזה אפילו אם נראה עליהן קצת ממשות החמץ מותר לקיימן בפסח שאין צורת החמץ עומדת, ומ"מ אסור להציע בגדים המכובסים בחלב חטה על השלחן וכ"ש שאסור להניח בתוכן קמח של פסח, וצעיפי נשים הרגילין לתקנן עם קמח עד שנעשין עבין קצת שדרך ליפרך מהן אין ללובשן בשעת אכילה והמדקדקים נוהגים שלא לכבס בגדים וצעיפים בתוך ל' בחלב חטה אלא בשאר מינים שאינם מחמשה מיני דגן. ומותר לדבק ניירות בחלון תוך שלשים לפסח ויש מחמירים אם נראה מבחוץ וצריך לדידהו לעשות הבצק בלילתו רכה מאד ויכניס כל הבצק בין הרבקים שלא יהיה מבצבץ לחוץ כלל. מיהו אם נעשו קודם שלשים יום לכו"ע אין לחוש אף שנראה מבחוץ וכן אם כל הדיבוק של חמץ בנייר היה פחות מכזית אף בתוך ל' יום א"צ לבער לכו"ע.

מאכלי רפואה שאינם ראויים רק לחולים האם צריך לבער? דבר שנחערב בו קודם הפסח חמץ מעליא ורק ע"י שנחערב אינו ראוי למאכל אדם כלל או שאינו מאכל כל אדם רק לחולים אע"פ שמותר לקיימו אסור לאכול עד אחר הפסח ואף ע"פ שאין בו מן החמץ אלא כל שהוא הרי זה אסור לאכול ומ"מ בהנאה מותר כשנעשה התערובות קודם פסח. ויש מתירים אם נתבטל קודם הפסח והכי קיימ"ל כשנחערב לח בלח ולא כשנחערב יבש ביבש.

שכר האם צריך לבער? שכר שעושים מחטים ושעורים חייבים לבערו ועובר משום בל יראה אם לא ביערו. וגם יש בו כרת בשתייתו אם איכא כזית בכדי אכילת פרס ואפילו אי לית ביה שיעור זה עכ"פ טעם חמץ יש בו וטעם כעיקר דאורייתא. אם נחערב השכר בדבר אחר אותו התערובות אסור בפסח.

העמיד דברים אחרים בשכר מה דינם? אם העמיד גבינות בחלא משכר שעורים או חטים או ביי"ש הנעשה מתבואה שהעמידה בשמרי שכר חייב לבערם בע"פ אפילו יש בהגבינות ששים נגד החלא, וחשוב כאלו הוא בעין ממש ולפיכך מי דבש שהחמיצו בשמרי דבש שבישל כל השנה ודבש הראשון שבישל היה מחומץ משמרי שכר וזה שבישל עתה רביעי או חמישי וכן לעולם חייב לבער אפילו מי דבש האחרון ואין להקל לשתות אפי"ט ביו"ט אחרון של פסח רק באותו מע"ד שאין בו חשש זה רק שנתבשל בכלי חמץ יש מקילין ביו"ט אחרון לשתותו [אכן במקומות שמבשלין המע"ד בכל השנה ביורות שמבשלין בו יין שרף לא מהני מה שאינו בן יומן]. וכן אם שפכו על הגבינות אחר שנעשו כבר יי"ש כדי לחזקם חייב לבערם אף שיש ס' בגבינות כנגדם. אם העמיד הגבינה ע"י קיבה והיא נכבש תחלה בכלי חמץ מעלי"ע אסור לאוכלה ומותר להשהותה, ויש מצדדים דאם הועמד קודם פסח אין לאסור רק אם לא היה בגבינה ששים נגד הקיבה ובפסח דאיסורו במשהו אסור בכל גווני.

כאיזה אופן מותר אף שהעמיד בשכר? וכל זה כשמע"ד הראשון הועמד בשמרי שכר לבד [וכן מי דבש השני בשמרי מי דבש הראשון בלבד וכן כולם] אבל אם בשמרי שכר בלבד לא היה די להעמידו ועברו בו גם דבר אחר המעמיד שאינו חמץ ובחצטרפותם הועמד הרי הוא מותר אף בשתייה בפסח אם יש בו ס' כנגד שמרי השכר.

בדיעבד כשלא ביערם מה דינם? וכ"ז אינו אלא מדרבנן ובדיעבד אם שכח ולא ביערו בין בדבר המעמיד בין בדבר דלטעמא עבידא ועבר עליו הפסח יש להתיר במקום הפסד מרובה בהנאה ע"י השלכת הנאת המעמיד לים המלח וכן בעיסה שנחמצה בשמרי שכר שחייב לבערה מן הדין אפילו יש בעיסה ששים נגדה אם שכח ולא ביערה ועבר עליה הפסח יש להתיר במקום הפמ"ר ע"י השלכת הנאת המעמיד לים המלח.

<p>האם נכון לכתוב או לנהיג הקיטוע"ש שלובשים בל"ל פסח במיני בורית הנעשים מספארט"ש?</p>	<p>הגות במצבות</p>	<p>לחשיב הלוח להגות חסרות דמי חזרה דמי ציורים וטבלאות Tel / Fax / E-mail 1 800 466-7593 www.Michelson.com.il</p>
<p>Sponsored By: DollarPhone זכות הלימוד</p>		<p>כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהלת המפעל</p>

להתוודע שגליון זה משמש רק לאלו שכבר למדו ורוצים לחזור עליו בקצרה, אבל לא ללמוד מזה בתחילה. וכ"כ שלא לפסוק מזה הלכה למעשה

וקנה מן הדמים איזה דבר מותר ליהנות מאותו הדבר דהוי חליפין ושרי. ואפילו לפי דעת המחמירים בחמץ לאסור בחליפין לדידיה גופיה מ"מ היינו דוקא שלקח חליפין חמץ בשעה שנתן החמץ אבל אם לקח את חליפין החמץ לאחר זמן לכו"ע מותר אף לדידיה. והחמץ עצמו לעולם עומד באיסורו בכל מקום שהוא ואסור לכל אדם ליקח אותו מהעכו"ם אפילו חזר העכו"ם והחליפו באחר ואפילו מכר הישראל להעכו"ם אחר הפסח. דגן שנתחמץ ועבר עליו הפסח ונזרע גדוליו מותרין וי"א דגדולין גרע מחליפין ולכו"ע אסור.

סדר ער"פ שחל בשבת. י"ד שחל להיות בשבת בודקין ליל שלשה עשר וצריך לברך על הבדיקה וגם לבטל כמו בשאר שנים בליל י"ד ומבערים הכל לפני השבת, ומשיירין במקום מוצנע מזון שתי סעודות לצורך השבת וסעודה שלישית זמנה אחר המנחה ואז אינו יכול לעשותה לא במצה ולא בחמץ אלא במצה עשירה וצריך לעשותה קודם שעה עשירית. ובמדינות אלו שאין נוהגין לאכול מצה עשירה יקיים סעודה שלישית במיני פירות ויתר טוב בבשר ודגים מבפירות וה"ה דיכול לקיים בתבשיל אך יש נ"מ דזה אינו מותר רק קודם שעה עשירית והיכא שמקיים בפירות או בבשר ודגים יוכל לקיים אפילו אחר שעה עשירית אך בכ"ז יזהר שיאכל רק מעט ולא למלא כריסו כדי שיאכל מצה לתיאבון. וטוב ג"כ שיחלק סעודת שחרית של פת לשנים אך כ"ז אם יש לו שהות לברך בניתים ולהפסיק איזה שהות כדי שלא יהיה בכלל ברכה שאינה צריכה. ובשבת זה משכימים להתפלל ולא יאריכו הרבה כדי שיהיה להם שהות ולא יבואו לידי מכשול.

איזה מאכלים ובאיזה כלים מבשלין בשבת זו? אין מבשלין לשבת זה דייסא וכיוצא בזה דבר שדרכו לידבק בכלי ואין עושין בו פת הצנומה בקערה. ואם עבר ובשל והמאכל דבוק בקדירה וא"א לקנחו יש להדיחו מעט רק בכדי שיעבור החמץ ואם אפשר בקינוח לבד אסור להדיח שלא לצורך, ומ"מ אם אפשר להדיח ע"י עכו"ם עדיף אם א"א בקינוח. טוב שיבשלו בכלים חדשים המוכנים לפסח. ונהגו שאחר התפלה אוכלים מאכלים קרים של חמץ ואחר חצי היום אוכלים תבשילים חמים שעמדו בתנור ושנתבשלו בכלים של פסח ויוצאים בזה סעודה ג'.

היאך מבערין החמץ בשבת אחר הסעודה? אחר שאכל בשבת זה סעודת שחרית ינער המפה שאכלו בה ויקנח הקערות באצבעו ויטמנם מן העין עם שאר כלי החמץ, ואותן פירורין דקים וקינוח הקערות אין צריך להוציאן מרשותו ונדרסין ברגלים ומתבערים מאליהן ומ"מ טוב שיכבד הבית אח"כ ע"י עכו"ם ואם אין לו עכו"ם יכבד בעצמו ע"י שינוי בגד. ואם נשאר פת יכול ליתנו במתנה גמורה לא"י שלא על מנת לצאת בו לר"ה ואפילו בסתמא שרי ולאפוקי היכא דאמר לו ישראל בהדיא דאסור ומ"מ בעל נפש ראוי שיתנה עמו ע"מ שלא להוציא, אבל לכרמלית מותר אפילו לומר לו בהדיא להוציא, וי"א דר"ה הוא דוקא בששים רבוא ולדידהו כל עיירות שלנו כרמלית הן, ואינו מותר ליתן רק דבר מועט אבל הרבה אסור מיהו רבר מועט מותר ליתן לו אפילו כמה פעמים ודבר מועט הוא כדי סעודה אחת ובכרמלית מותר בכל גווני.

יש לו חמץ הרבה שא"א להוציא מה יעשה? אם יש לו חמץ הרבה בחדר מיוחד ושכח למכור אותו בע"ש צריך ליתנו במתנה לנכרי ויכול ליתנו לנכרי מכירו ומידעו שיודע בו שיחזיר לו אחר הפסח רק דצריך להקנות לו בקנין המועיל דהיינו בהגבהה או במשיכה שימשכנו העכו"ם לרשותו ואם החמץ רב שא"א למושכו יקנה לו במסירת המפתח ואף שאסור ליתן מתנה בשבת לצורך מצוה מותר. ואם ירא ליתן במתנה שמא לא יחזירו לו י"א דיכול גם למכור לעכו"ם וי"א דמכירה אסור בכל גווני אפילו אינו לוקח מעות ממנו כלל אלא קוצץ עמו סכום המקח או מוכרו לו כשער שבשוק בלי קציצת סכום המקח ומקנה לו החמץ באחד מדרכי הקניה.

מאימתי מתחיל איסור חמץ בערב פסח? חמץ מו' שעות ולמעלה ביום י"ד אסור בהנאה אכן עדיין אין על אכילתו חיוב כרת עד הלילה וכן לענין בל יראה ובל ימצא אין עובר במה שמשעה החמץ משש שעות ומעלה כ"ז שלא הגיע ימי הפסח ומ"מ אף שאינו עובר בכל יראה עובר בכל רגע ורגע שמשעה החמץ בביתו על מ"ע דתשביחו. ואסורו חכמים שתי שעות קודם דהיינו מתחלת שעה חמישית ואפילו חמץ נוקשה שהוא חמץ דרבנן ג"כ אסור באלו השתי שעות וכ"ש חמץ ע"י תערובות ויש מקילין באכילת נוקשה בשעה חמישית. ומיהו כל שעה חמישית מותר בהנאה ורשאי למוכרו לא"י אפילו הרבה ביחד שודאי לא יאכלנו קודם פסח ואפילו דבר שנקרא שם בעליו עליו, ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף ובלבד שיעמוד עליהם לראות שלא יצניעו ממנו ויבער מה ששיירו ממנו וה"ה קודם אלו השתי שעות דמליל י"ד ואילך שמחוייב בבדיקת החמץ מחוייב להזהר בזה, ומתחלת שעה ששית ולמעלה אסורוהו גם בהנאה.

היאך מחשבין השעות זמניות או שוות? שעות אלו מחשבין לפי שעות זמניות, ובשנת העיבור שהיום ארוך אלו הארבע שעות לפי ענין היום ומותר לאכול חמץ עד שליש היום וה"ה במדינות שהימים שלפני הפסח קצרים מחלקין הי"ב שעות לשעות קטנות ואינו רשאי לאכול רק עד שליש אותו היום, וחושבין את היום מעלות השחר עד צאה"כ וי"א דחושבין מהנך החמה עד עת השקיעה ועד שליש מזה הישועור יהיה מותר לאכול חמץ ולכתחלה טוב להחמיר כדעה א', וי"א שמותר לאכול עד ב' שעות שוות קודם חצות ואפילו אם היום ארוך מותר לאכול יותר משליש היום והיינו עד סוף שעה עשירית מחצות הלילה וכן לענין מכירת החמץ, והעיקר כדעה הראשונה ואין לאכול כ"א עד שליש היום וכן לענין מכירת חמץ שזמנו שעה אחת יותר חשבין שעות זמניות ומ"מ בדיעבד אם לא מכר עדיין וההפסד מרובה יש לסמוך אדעה אחרונה ויש לו שהות למכרו עד שעה קודם חצות.

מי קודם ביעור חמץ או קבורת המת? אם יש לקבור מת בע"פ בבוקר אם יש שהות לקבורו וישאר זמן לאכילת חמץ יקברו המת קודם אכילה ואם הזמן דחוק ואפשר שלא ישאר זמן לאכילה מוטב לאכול מקודם ולקיים אח"כ ביעור חמץ בזמנו ואח"כ יתעסקו בצרכי קבורת המת.

יש לו חמץ של ישראל אחר מה יעשה? ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון יעכבנו עד שעה חמישית בתחלתו ולא ימכרו מקודם שמא יבוא בעליו ויקנחו ואם לא בא בעליו ימכרו לא"י ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו בשעה ששית אפילו אם אינו חייב באחריות ואפילו אם לא קיבל עליו שמירה כלל משום ערבות וי"א דיש עליו חיוב מן התורה לבער אף שהחמץ אינו שלו כיון שהחמץ בביתו והוא של ישראל. ואם הוא מסתפק שבשעה חמישית אפשר שלא ימצא קונים כלל מותר למכרו מקודם. במקום שיכול למכרו לעכו"ם ויחזיר לו העכו"ם אחר פסח [כמנהג מכירת חמץ שלנו] אסור למוכרו מכירה חלוטה. אם היה באפשר לו למכרו ונתעצל ולא מכרו עד שהוצרך לבערו בין שומר חנם ובין שומר שכר פטור, מיהו אם החמץ הוא ממושכן אצלו ועבר שעה ה' ולא מכרו ואח"כ כשהגיע זמן איסורו הוכרח לשרפו הפסיד חובו [ואם מכרו בע"פ אע"פ שמכרו בזול אין עליו כלום וההפסד הוא על הלוה] מיהו אם המשכון הוא בעין כגון שלא בערו המלוה לאחר זמן הביעור והשעה אותו עד לאחר הפסח אפשר דיכול לומר לו הרי שלך לפניך אע"פ שאינו שוה עכשיו כלום.

חליפין וגדולי חמץ האם אסורים? אם קנו שום דבר בחמץ אחר שש שעות וה"ה בפסח גופא מותר אפילו למי שקנהו גופא וכ"ש דלאחרים שרי ליהנות מאותו דבר מפני שחמץ אינו תופס דמיו. וי"א דמ"מ לבעל החמץ עצמו קנסו רבנן ואינו מותר לדידיה אלא בשמכרו או החליפו אחרים חמצו שלא בידעתו ויש להחמיר שלא במקום הפסד מרובה. ואף לדעה זו אם עבר

<p>י"ד שחל בשבת שצריכין לבטל החמץ בשבת ושכח עד מתי יכול לבטל?</p>	<p>הגות במצוות</p>	<p>לחשיך הלוח להנחות חשרות דמי וחיה דמי ציורים וטבלאות Tel / Fax / Fax en Demand 1 800 466-7593 www.MichonSpector.org</p>	
<p>Sponsored By: DollarPhone זכות הלימוד</p>		<p>כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהלת המפעל</p>	

להתוודע שגליון זה משמש רק לאלו שכבר למדו ורוצים לחזור עליו בקצרה, אבל לא ללמוד מזה בתחילה, וכשי"ב שלא לנסוק מזה הלכה למעשה

לאיזה גוי מותר ליתן חמצו בער"פ? אם נתנו לאינו יהודי קודם שעה ששית אינו צריך לבער ומ"מ נכון לינהג שלא להוציא כל חמצו הנשאר לו בנתינתו לעכו"ם ולקיים מצות השבתה בשעה ששית בפירושים שמניח לשורפם אלא יניח מחמצו לכל הפחות כזית כדי לקיים מצות תשבתו כתיקונה. ואסור ליתן לעבדו ולשפחתו נכרים שמוזנותן עליו אם הוא הרבה שא"א שיאכלנו קודם זמן האיסור ויש מתירין כיון שאינו פורע לו בזמן האיסור אלא קודם הפסח פורע לו מה שמחויב לו וכשיבוא הפסח אינו מחויב עוד במוזנותיו רק שאסור לו לומר בפירוש שיחזיק החמץ כל ימי הפסח אלא יתן לו בסתם ויאמר לו הילך חמץ זה בחובך ושוב לא יהיה לך מזונות עלי כל ימי הפסח ועכ"פ יש לו ליהדר שלא יאכל העבד החמץ בביתו.

פחם ואפר החמץ לאחר שריפתן האם אסורים? אם שרפו קודם שעה ששית מותר ליהנות בפחמין שלו בתוך הפסח וה"ה שמותר בשעה ה' לבשל בו ושאר מיני הנאות אכן המנהג לעשות לו מדורה בפ"ע אפי' בשעה ה' ונוהגין לשרוף אותו בחצר ולא בכירה. אבל אם שרפו משעה ששית ולמעלה הואיל והוא אסור בהנאה הרי זה לא יסיק בו תנור וכיריים ולא יבשל ואם בישל או אפה הפת והתבשיל והפחמין והאפר שלו אסורים בהנאה ולכן אסור להתחמם אצל הפחמין או ליהנות לאורו וכה"ג וכן באפרן לכבס בהן בגדים וכדומה ומ"מ מותר לכסות בהן דם שחיתה. ואפילו אם בשעה שנתן הפת לתוך התנור כבר נהפך החמץ לגחלים או אפילו לאפר חם ונאפה על ידן ג"כ אסור, ואפילו אם גרף האפר והגחלים ואפה ובישל נגד חומו לבד ג"כ אסורים כמה אחרונים הפת והתבשיל.

נתערב פת שנאפה באפר חמץ באחרים מה דינם? אם נתערב הפת בככרות אחרות ואינו ניכר כולן אסורות בהנאה ואין לו תקנה להתיר פת או תבשיל זה ע"י פדיון דמי הנאת החמץ שישליך הדמים לאיבוד, ויש תקנה למכור הפת לעכו"ם חוץ מדמי איסור שבו רק שיהיה לפרו הפת קודם שימכרנו להעכו"ם [אם הוא מקום שנוהגין היתר בפת עכו"ם] דאם לא יפרו חיישינן שיחזור וימכרנו לישראל, ואפילו בלא נתערב פת או תבשיל זה באחרים ג"כ יש תקנה זו דמכירה ויש אוסרין אם לא נתערבה ובמקום הפסד מרובה או שעת הדחק יש לסמוך להקל. ואם נתערב פחמין של חמץ עם פחמין של עצים ששרפו בו את החמץ אסור ליהנות מכולם ואינם בטלין אפילו באלף.

האם יש היתר להשליך החמץ במקום הפקר? קודם זמן איסור יכול להשליכו במקום שהעורבים מצויים שם ודוקא ברחוב שהוא מקום הפקר ולא בחצרו, ואם מצאו אחר זמן איסורו שלא אכלוהו העורבים אם הפקירו וזרקו למקום הפקר קודם זמן האיסור שוב אין עליו חובת ביעור אלא דאפילו אם הניחו במקום המופקר לכל צורך שיפקירונו לגמרי בפיו ובלבו ולא יהיה בדעתו בשעת הפקר לחזור ולזכות בו לאחר הפסח שאם יש בדעתו כן אינו הפקר גמור כל זמן שלא זכה בו אחר.

מצא חמץ בביתו ביו"ט מה יעשה? המוצא חמץ בביתו אם הוא בחול המועד יוציאנו מרשותו ויבערנו מיד. ואם הוא י"ט יכפה עליו כלי עד הלילה ואז יבערנו לפי שלא יוכל לטלטלו ביום טוב גם לשרפו במקומו אסור אפילו אינו מוזי החמץ כלל, ואפילו בחמץ שלא ביטלו כגון שנתחמץ ביו"ט דא"א לטלטלו ועובר על כל יראה אפ"ה אין תקנה רק בכפיית כלי וי"א דדוקא בחמץ שביטלו קודם יו"ט אבל בחמץ שלא ביטל מותר לטלטלו ולהשליכו לנהר או לבית הכסא או לפרו ולזרוק לרוח ואפילו לשרוף מותר לכמה פוסקים. ונהגו העולם כרעה הראשונה ובכל גווי כופין עליו כלי מ"מ היכי דנהוג כסברא האחרונה נהוג ואין להם לבטל מנהגם, וכ"ז דוקא בחמץ גמור אבל בתבשיל שנאסר משום שמצא בו חטה וכדומה אפילו לסברא אחרונה אסור לבערו ביו"ט אלא יכפה עליו כלי וישנהו עד חוה"מ ואפילו נמצא החטה בתבשיל בשביעי של פסח דאם ישנהו עד שנכנס יום האחרון יהיה מותר להשהותו ונמצא כמשהה החמץ ע"מ לקיימו אפ"ה אין לו לבערו בפסח ואפילו ע"י עכו"ם אלא כופה עליו כלי ואחר יו"ט שורף החטה ואוכל התבשיל. ואם יש נכרי לפניו יכול להטילו לים או לבית הכסא על ידו ואפילו בחמץ שכבר ביטלו ומ"מ אין העולם נוהגין כן ובכל גווי כופין עליו כלי.

נשאר לו חמץ אחר הביעור מה יעשה? אם נשאר חמץ אחר שאכלו מבטלו וכופה עליו כלי עד מוצאי יום טוב ומבערו, ודוקא דלית כותי או כלב ליתנו לו דאל"ה אף שכבר עברו די' שעות ועומד בשעה ה' יטלטלו ויתן להם וכן מותר לטלטלו ולהשליכו לביה"כ אם יש לו ביה"כ בחצירו ואם נשתהה עד שעה ששית דאז אסור בהנאה ואסור בטלטול אפ"ה שרי ע"י עכו"ם שיוקנו בנהר או לביה"כ.

הולך לדבר מצוה ולא ביער חמצו מה יעשה? ההולך ביום י"ד לדבר מצוה כגון למול את בנו ונסעודת ברית מילה לא מיקרי מצוה לבטל מצות ביעורן או לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו ודוקא בחתן עצמו ויש שמקילין ג"כ באחר אם קרוי לסעודת אירוסין, וה"ה סעודה שעושין בשעה שהכלה מקבלת סבלנות וה"ה בזמנינו כשעושין סעודה בשעת כתיבת התנאים, ונוכר שיש לו חמץ בביתו וה"ה אם מסתפק שמא יש לו חמץ אם יכול לחזור לביתו ולבער ולחזור למצותו יחזור ויבער ואם לאו יבטלנו בלבו, ודוקא שהוא עדיין בשעה חמישית שיכול לבטל אבל אי קאי כבר בשעה ששית ע"כ יחזור לבער אע"ג דע"י יתבטל מצות מילה, אכן אם הולך להחטק במת מצוה ונוכר שיש לו חמץ בתוך ביתו ואפילו בתוך הפסח שבכל שעה עובר בכל יראה ואפילו יש שהות ביום שיוכל לחזור לביתו ולבער החמץ ולחזור וליילך ולקברו בו ביום אעפ"כ אסור לו לזוז ממנו עד שיקברנו. ואם היה הולך להציל מן הנהר וכדו' יבטלנו בלבו ולא יחזור אפילו יש שהות לבער חמץ ולחזור ולהציל, ולאחר שעת הבעור דלא מהני ביטול יחזור לבער כיון שיש שהות להציל אח"כ ודוקא כשבריו לו שגם אח"כ יכול להציל אבל מספיקא לא יחזור וי"א שביש שהות בודאי אח"כ להציל ג"כ לא יחזור לבער. ואם יצא לצורך עצמו יחזור מיד לבער ואפילו כבר החזיק בדרך ואפילו לילך ללמוד אצל רבו מקרי דבר הרשות לגבי מצות בעור.

איזה שיעור חמץ צריך שיהי' שיוצרך לחזור? עד כמה הוא חוזר עד כביצה פחות מכאן מבטלו בלבו ודין, ואפילו אם הלך לדבר הרשות כיון שהחזיק כבר בדרך לא הטריחוהו חכמים לחזור כשהחמץ הוא פחות מכביצה אלא די לו בביטול ואם הגיע שעה ששית שאין יכול שוב לבטל צריך לחזור מיד אפילו אין שם אלא כזית חמץ אבל אם אין שם אלא פחות מכזית לא הטריחוהו חכמים לחזור אלא ילך לדרכו וכשיחזור לביתו יבער ואם הוא יו"ט או שבת יכפה עליו כלי עד הערב.

באיזה אופנים יכולים לבער החמץ מן העולם? כיצד ביעור חמץ שורפו עד שנעשה פחמים או פוררו לפיזורים דקים וזורה לרוח או זורקו לים או לנהר. ואם היה החמץ קשה ואין הים מחתכו במהרה כגון פת יבש קשה או חטים יבשים שנתחמצו הרי זה מפררו ואחר כך זורקו לים, ובפת פוררו לפיזורים ובחטים מחתכם דק דק או טוחנם כדי שיהיו נוחים להמיס מהרה בתוך המים ויש מקילין בחטים שאין צריך לחתכם אלא מפורז ע"פ המים שלא יוכל אדם ללקטן ודין, ובמקום הדחק כגון שיש לו חטים הרבה וישתהה עד שיבוא לחתכם או לטוחנם יש לסמוך על סברא זו, ויש מחמירים אפילו בפת שאינו קשה דבעי פיזור כשמטילים לים ולנהר ויש להחמיר ולעשות פירור בכל מקום. אכן אם משליכו לבה"כ הרי הוא כמבער מן העולם לגמרי ואין צורך לפררו קודם שמשליכו אפילו הוא פת קשה וכיו"ב ובלבד שלא ישליכנו שם לפני חזיר אבל כשאינו משליכו שם לפני חזיר אע"פ שסופו לבוא לשם אין לחוש לזה. מי שיש לו מים מכוונסין ובהם דגים לא ישליך לשם החמץ שצריך לבערו אפילו מפררו קודם שמשליכו.

איזה מהאופנים מנהיגו לעשות? המנהג לשרופו ואפילו אם שורפו בזמן הראוי דהיינו בסוף שעה ה' כמנהגנו או בכל שעה ששית וכ"ש במצא חמץ לאחר שש או בפסח גופא דכודאי יש לנהוג לכתחלה לבערו ע"י שריפה דוקא, וטוב לשרפו ביום אך אם רוצה לשרופו מיד אחר הבדיקה כדי שלא יגררנו חולדה הרשות בידו. ושו"פין בשעה חמישית שהרי צריך לבטל אח"כ ובשש לאו ברשותיה לבטלו. אם יש לו הושענות טוב לשרוף החמץ בהושענות.

מצוי שהחמץ לא נשרף לגמרי בער"פ ונשאר מופל ברחוב האם יש חיוב על הבעלים לבערם?

Sponsored By: DollarPhone

זכות הלימוד 'הזכיות שמורות להמפעל' הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מהנהלת המפעל

<p>לחיצת הלחץ להזנת הנתונים דמי חזרה</p> <p>דמי ביזורים ותכלאות</p> <p>Tel / Fax / E-mail</p> <p>1 800 466-7593</p> <p>www.ilchased.com.il</p>	<p>השילוח</p> <p>המחיר והדמיא הממונה כמות המיני</p>
--	---

להתוודע עגליון זה משמש רק לאלו שכבר למדו ורוצים לחזור עליו בקצרה, אבל לא ללמוד מזה בתחילה, וכש"כ שלא לנסוק מזה הלכה למעשה

באיזה אופנים גם חמץ בטל בס' ונ"ט לפגם מותר? חמץ
 שנתערב משש שעות ולמעלה עד הלילה אינו אוסר במשהו אלא דינו כשאר איסורין וע"כ אם נתערב לח בלח מתבטל בששים ואם נתערב יבש ביבש מתבטל לחד בתרי אך צריך לאכלו קודם הפסח דכפסח חוזר וניעור, ואם עירבו במזיד כגון שצריך הדבר לעשותו ולתקנו עם חמץ כגון מורייס שמשמין בו לחם קלוי אע"פ שיש בו ס' כנגד הלחם אסור וחייב לבערו מר"ס קודם הפסח ואם לא בעירו ועבר עליו הפסח י"א שאסור בהנאה אא"כ מוכר לנכרי חוץ מדמי איסור שבו. ונותן טעם לפגם נמי שרי. וחמץ נוקשה תוך הפסח יש שמחמירין לאסרו במשהו אבל דעת הרבה אחרונים בטל בששים אפילו תוך הפסח ויש לסמוך עליהם בשעת הדחק. ואף ביו"ט האחרון אף שהוא ג"כ מדרבנן אסור באכילה ע"י תערובות משהו כמו בפסח.

האם מחמירין בכלי שני ובצונן בחמץ בפסח? חטה שנמצאת
 בע"פ אפילו אחר שש בתרנגולת מבושלת מותר לאכלה אפילו בפסח אם נצטננה קודם פסח, וה"ה בחטה שנמצאת בע"פ במצה שנאפה היום בטילה בס' אפי' אם לא הסירה אך שנתקרה קודם הפסח מותר לאכול המצה ויסיר החטה משם אף בפסח. אבל אם חממו התרנגולת בפסח בעוד שהחטה בתוכה חוזרת ליתן טעם בתוכה בפסח והי' במשהו, אבל אם נטלה החטה מתוכה ואח"כ חממו התרנגולת מותר. ומיהו בחימום כלי שני כגון שעירו מים רותחין בקערה והניחו בה התרנגולת אין לחוש, ואם הניחו חתיכת בשר רותח בקערה של חמץ יש להחמיר בדבר עב כזה לעולם הוא ככ"ר כ"ז שהי' סולדת בו ואפשר דה"ה אם הניחו אותה מקערה לטעלע"ר. ויש מחמירין בכלי שני בפסח וטוב להחמיר אם היד סולדת בו, ואם החטה אינה בקועה רק נתרככה ויש הפסד מרובה ומניעת שמחה יו"ט יש לסמוך להקל. ובבשר דאית ביה פילי נאסר הבשר ע"י המים שנכנס בתוך הפילי אף שהם צוננין, והמים בעצמן אסורין ע"י החטה אף בלא פילי, וי"א דצונן אינו בולע כלל ורק ממנהגא נהגו להחמיר אף בצונן ובענין מנהגא המקיל במקום הדחק לא הפסיד.

האם אמרינן חוזר וניעור לחמץ שנתבטל קודם הפסח? אם
 נתערב החמץ קודם הפסח אפילו אחר שש ונתבטל בס' אינו חוזר וניעור בפסח לאסור במשהו ויש חולקים. ונהגין כסברא הראשונה ומותר אפילו חזרו וחממו בפסח בכל תערובות שהוא לח בלח כגון שכר שנתערב ביין וכה"ג וקמח בקמח ג"כ מקרי לח בלח, ובלח בלח אפילו לא נודע התערובות עד הפסח ג"כ אמרינן דכבר נתבטל, ומיהו בדבר יבש שנתערב קודם פסח בין שנתערב חמץ במצה חד בתרי או שנתערב בששים ויותר אמרינן דחוזר וניעור בפסח וצריך לאכלו קודם פסח. ואם היה חד בתרי אסור אף להשהות מדרבנן ואם היה ששים יכול לבשלו קודם פסח עד שיהא נימוח ויהיה חשיב כלח ואז מותר אף לאוכלו בפסח וי"א דאף יבש ביבש דאמרינן דחוזר וניעור אינו אא"כ יבשל אותם בפסח דאז חוזר החמץ ונותן טעם בהשאר אבל לאכול כך שרי.

אם יש לחוש שנפל בעין מה דינו? כשיש לחוש לתערובת כגון פת
 שנפל ליין אע"פ שנטלו משם קודם הפסח אסור בפסח לשותותו דחיישינן שמא נשארו בו פירורין ונותנין טעם בפסח אבל מותר בהנאה ומכ"ש דמותר לקיימו, ואפילו לקח קודם הפסח מאותו חבית יין לאחר שהוציא הפת ממנו ועירבו בחבית אחרת של יין ג"כ נאסר כולה דשמא נפל הפירורין גם שם. ולא מחמירין אלא כשלא סיננו קודם הפסח [ואף שבפסח סיננו לא מהני] אבל אם סיננו שרי אף דנשרה מעל"ע [אם יש ששים ביין נגד כל הפת], ודוקא ביין שהוא צלול ומסתגן ע"י מסנת שנקביה דקין מאד שא"א לפיזורי פת לעבור דרך שם אבל אם נפל הפת במי דבש שלפעמים הם עבים ואינו עובר אלא במסנת שנקביה אינם דקין כ"כ חיישינן שמא יעבור גם הפירורין דרך שם. ואפי' לא עבר מעל"ע מנפילת הפת עד עכשיו אסור משום דדרכו להתפרר ולהיות נמס בתוך המים ואפילו סינון המים לא מהני אם לא שסיננו קודם הפסח דאז מה שנימס בטל בששים. אם שאב הזוהמא של מי דבש בנפה שניפו בה קמח שרי לשותותו בפסח דבטל בס' דהוי לח בלח.

מצא חמץ ביו"ט שני מה יעשה? יש מי שאומר דאם מצא חמץ
 ביו"ט שני אינו כופה עליו את הכלי אלא יוציאנו ויבערנו מיד וה"ה אם מצא ביו"ט ראשון שצריך לכפות עליו כלי יעמוד כן עד הלילה וכשיגיע יו"ט שני יבערנו וכמה פוסקים חולקים ע"ז דיו"ט שני שוניהו רבנן כיו"ט ראשון לכל דבר. ולהלכה אם כבר ביטל חמצו יו"ט שני כראשון רק אם לא ביטל חמצו או נתחמץ תוך הפסח דאינו בכלל ביטול והיה בזה שיעור כזית יש לסמוך על סברת היש מי שאומר ולטלטל בעצמו החמץ להשליכו לים או לבית הכסא.

מצא פת ואינו יודע אם הוא חמץ או מצה? מצא פת בפסח
 בביתו ואינו יודע אם הוא חמץ או מצה מותר אפילו באכילה דאולינן בתר בתרא. ואפילו מצא הפת בגומא או בתור אין חוששין שמא לא ראה אותה בשעת הבדיקה ודוקא כשהגומא מגולה אבל אם מצא פת בגומא שאינה נראית לכל חייב לבערה מיד.

בכמה אוסר חמץ בפסח והאם טעם לבד ג"כ אוסר? חמץ
 בפסח אוסר תערובתו בין במינו בין שלא במינו במשהו אפילו בהנאה, והיא דאיכא עוד הרבה צדדים להקל סמכינן אשאלתות דס"ל דחמץ בפסח שוה לשאר איסורין דבששים. וצריך לשרוף הכל ולא סגי בפדיון דמי החמץ ולמכור השאר ובמקום הפסד גדול מאוד א"צ לשרוף הכל אלא ימכור כולו לנכרי חוץ מדמי איסור שבו. מיהו כלים שנתבשל בהם אפילו בשלו בהם בפסח עצמו חמץ של ישראל הרבה ונבלעו בהם מותרים לאחר הפסח ואין צריכין שביירה או הגעלה ורק כשמשהו אותם צריך לשפשף היטב החמץ בעין שלא יהיה ניכר בהם.

באיזה אופנים דין חמץ בפסח כשאר איסורים? דין תערובתו
 כדין שאר התערובות אלא שמה שאוסר בשאר תערובות פחות מס' אוסר בחמץ במשהו אבל אם בשאר תערובות לא היה צריך ששים אלא קליפה או נטילת מקום אף בחמץ כן שחם בחם בלא רוטב די בנטילה כשאר איסורים וכן אם נגע ככר חמץ בככר מצה ושניהם חמין שהידי סולדת בהם ואין שם דבר המפעפען לא אסור אלא מקום מגעו בלבד לפי שאינו מבליע יותר, ואם יש שם דבר המפעפען כגון פשטי"ד מצה שיש בה שומן שנגעה בחמץ נאסרה כולה ואם נגעו מצות אחרות בזה שנאסרה יש להתירם ע"י קליפה או שימכרם לנכרי.

באיזה אופנים אמרינן ריחא מילתא בחמץ בפסח? בדין ריחא
 מלחא לענין צלי כגון שהיה צלי שמן בתנור וככר של חמץ יש מקילין במקום דהיה מותר בשאר איסורים ולאפוקי במה דמחמירין בעלמא כגון באם היה ההיתר דבר חריף ששואב האיסור בקרבו וכ"ש הכא לענין פסח ויש מחמירין דמשהו מיהו איכא ואסור אפילו בדיעבד, ודוקא במקום ששייך בו ריחא שהיה התנור קטן וסתום והחמץ והמצה שניהם מגולין בתוך התנור, אבל בדבר דלא שייך בו שם ריחא ואפילו לכתחלה מותר בעלמא כגון שהיה התנור גדול ופתוח או שאחד מהן מן שתייהם היה מכוסה בזה גם בחמץ אין להחמיר. ולענין הלכה במקום הפסד מרובה יש לסמוך אסברא ראשונה דגם בחמץ ריחא לאו מילתא היא, ואינו מותר אלא בשהיה התנור הקטן עכ"פ פתוח קצת במקום שהעשן יוצא אבל בסתום לגמרי לא מקילין בחמץ אפילו במקום הפסד, וי"א דחמין הטמונין לשבת אע"פ שמבשלין אותם בקדרה כיון ששהיין שם זמן רב והתנור סתום מכל צדדיו ריחן חזק ודינן כצלי ואף בהפסד מרובה אסור בחמץ להמחמירם אבל רוב האחרונים הסכימו דבהפסד מרובה או בשעת הדחק יש להקל בדיעבד בצלי אפילו בקטן וסתום לגמרי וכמו בשאר איסורים וכ"ש בחמין הטמונין לשבת דיש להקל במקום הפסד מרובה. והדף שסותמין בו התנור לכתחלה יש ליקח חדשה ובדיעבד אם סתמו התנור בישנה אפילו לא הדיחו אותה אינה אוסרת.

<p>שכח ותחב כף של חמץ לתוך תבשילי של פסח בער"פ לאחר שש מה דינו?</p>	<p>הגע במצות</p>	<p>לחשיב הלכה להנחות וחסרות דמי ודודו דמי ציורים וסבלאות Tel \ Fax \ Fax on Demand 1 800 466-7593 www.NicholasPhone.org</p>
<p>Sponsored By: DollarPhone זכות הלימוד כל הזכויות שמורות להמפעל 'הילכתא דיומא' ואסור להעתיקם בלי רשות מנהגלת המפעל</p>		<p>השילוח תמונת מראה וכו' וכו'</p>